

Gorski list

Uvodna riječ

Dragi čitatelji, u ovom broju Gorskog lista otkrijte kako Planinarska sekcija *izletuje* nakon totalno ozbilnjih cjelonoćnih sastanaka i zašto svi (auto)putevi vode u Ogulin. Ovim figurativnim putevima pošteno je pribrojiti i put znanja na kojem ćete otkriti, što se krije u maksmirskom zoološkom vrtu i tko je ta Zorica, a da nema veze s Mejašima. Ugodno čitanje!

Poslijeskupštinski izlet

Nedjeljno popodne na Medvednici započeli smo u 12:45 kad smo se našli na stanicu busa 102 na Mihaljevcu. Čekamo šestog člana koji, minutu prije kretanja busa, javlja da je na Skupštini javio nekoj pijanduri da ipak ne ide. Pejsažna vožnjica traje oko 10 minuta. Prolazimo pored crkvice sv. Mirka u smjeru naše staze nesretnog broja 13 (osobno nemam problema s tim brojem). Dok noge koračaju prema prvom odredištu Lugarevoj kući, Max nam prepričava kako je to izgledalo na Skupštini. Tko je koliko popio, tko je radio scene i kakve...ali morali ste biti tamo da to doživite. Primijetili smo da se nova Uprava nije odvažila u *team-building* izlet. Nije puno prošlo i već smo sjedili za klupom kod Lugar. Pojelo se par kremšnita i popilo prijatnih kavica kao nagrada za odrađeni dio puta. Da znate za ubuduće, kremšnite se isplati uzeti! Naravno, pao je i jedan grah s *kobasom*, koji nije toliko nahvaljen. Dalje nas je čekao uspon

Planinarska sekcija na Vinici kod Duga Rese za Međunarodni praznik rada

do finalnog cilja: Medvedgrada. Tijekom cijelog uspona, pratili su nas sivi tužni oblaci, spremni da briznu u plač. Međutim, imali smo sreće i ostali suhi. U Medvedgrad ulazili nismo, ali je *ištambiljan* prvi žig u dnevniku. U povratku do busa, u daljini smo gledali kako grmi nad Zagrebom. *M.C.*

Sanjarica

Sanjala sam da sam se vozila u Ogulin autocestom na kojoj su se svi vozili kao na *Autobahnu*, a čak sam vidjela i jednog lika koji nije imao vrata na „Smartu.“ Došli smo u Ogulin, u neku birtiju. Došao mi je neki Lovrin *frend* da mi kaže da ako nazovem broj na letku mogu dobiti besplatnu cugu. Javio mi se šef „Sitar“ i rekao da mu moram dokazati da sam zbilja u kafiću tako da mu odgovorim na pitanje „Gdje si?“. Rekla sam: „U birtiji,“ a on je

odgovorio: „Ok, dodi na šank“. Uzela sam Osječko *radler*. Miki se onesvijestio u separu i onda je došao Ivan Krešo. Počeo me grditi zato što sam uzela *radler*, a Stari lisac je očito način za živjeti. Neki lik iz separa pokraj ga je udario šakom u oko i onda sam se probudila. (Doria)

Narodna mudrost nam je od male pomoći za ovaj san. Posjet birtiji naznaka je mogućih nevolja u životu, dok je konzumacija jabukovače (što Stari lisac svakako je) dobar znak. Ugostiteljski objekt „Sitar“ u Ogulinu, kao i sam Ogulin, zauzima posebno mjesto u kolektivnoj svijesti Planinarske sekcije. Događaji koji su se odvili tamo stekli su gotovo mitski status u Klubu. Obzirom da je ljeto skoro pred vratima, duša vjerojatno stremi Festivalu dijelova za traktore. Možemo se nadati da će se ta ikonična manifestacija doista i održati ove godine. *V.C.*

Cajka mjeseca

Zorica Marković – Sin će biti fudbaler

Štovani *uživaoci* Gorskoga lista, nadam se da vas ovomjesečna rubrika nalazi dobro, što se tiče vašeg akademskog uspjeha. Za FER-ovce, prošli su mjesec obilježili međuispiti, a za nas ostale tu su, svakako, raznorazni kolokviji. Međutim, ako ipak niste zadovoljni sa svojim postignućima i ako ste počeli preispitivati svoje životne odabire s onim vječitim pitanjem "šta je meni ovo trebalo?", Zorica Marković dolazi u spas kako bi vam pokazala da nije sve toliko loše i da nikad nije kasno za napraviti promjene u životu. Naravno, ja kao autor ovoga članka ne bih vas trebao poticati na odbacivanje svoje akademske karijere, ali Zorici je svejedno. Ona kao prava majka niže mogućnosti za svojega sina, kojeg će „školovati za velika dela“. Glavna je pouka ove pjesme, bio netko inženjer, *fudbaler*, *pevač* ili magistar, „živeće kao car“. Tako da, ovoga mjeseca, ne očajavajte za minulim ispitima, nego se opustite uz ovu pjesmu koja će vam zasigurno vratiti *elan* za akademskom karijerom i uesti vas u bolje sutra, za koje se nikad ne zna što nam donosi. Aktualna pjesma dolazi sa Zoričinog albuma čije je pjesme predodredile da su "novi hitovi za novi milenijum". Da li je to zaista tako, prosudite sami. Bitno je istaknuti kako numera nije isključivo za one koji su sprčkali kolokvije i međuispite, već sam mišljenja da ima univerzalno *dejstvo*. U to ime, pozivam vas i da uspehe svakako proslavite uz svima nam omiljene opojne zvuke istočnoga melosa i nezaboravnog glasa legende kao što je Zorica Marković. M.B.

Zoološki

Prošli tjedan na FER-u su završili međuispiti, a u subotu ujutro dočekao nas je jedan od najljepših dana u godini, što znači samo jednu stvar. To je odlazak u zagrebački zoološki vrt. Okupilo nas se 12, te smo vrlo uzbudeni krenuli u razgledavanje. Uz toliko plavo nebo i toliko žuto sunce svaki korak je bio užitak i svaka nastamba zabava, ali ipak postoje neke koje su zaplijenile najviše pažnje. Prva je bila nastamba medvjeda, većini ljudi je ovo bili prvi put da vide novoizgrađenu nastambu i doista je puno bolja nego prošla. Unutra su bila dva medvjeda koji su na početku spavalii i bili poprilično dosadni, ali, srećom vratili smo se do njih još jednom kada su bili mnogo aktivniji. Jednog je čak ulovila žuta minuta pa smo gledali kako se penje na apsolutno bilo što na što se može penjati. Postoji još jedna nastamba koju smo apsolutno morali gledati dva puta. Radi se naravno o nastambi divovskog mravojeda. Kada smo došli, mravojed je, tko bi rekao, jeo mrave. Stajali smo kao hipnotizirani pred jednom od bizarnijih životinja u zoološkom

dugo vremena dok se nismo sjetili da nije jedina životinja, te da bi valjalo razgledati ostale. Moram reći da je sam mravojed vrijedan 4€ (cijena ulaznice op.a.) Dosta pažnje je privukao i krokodil, ali najviše zato što je Drago komentirao kako je poprilično uvjeren da bi ga mogao dobiti u borbi, i to golim rukama. Nakon višeminutne debate o tome je li to moguće, nismo došli do zaključka te da bi trebalo isprobati. Kako bi to izbjegli, otišli smo do *petting zoo*-a kako bi malo primirili tenzije. Patuljaste su nas koze umirile i bili smo spremni za dovršavanje ture. Vidjeli smo još čimpanze, kapibare, bokane i mnoge druge vrste prije nego smo se još jednom vratili do medvjeda, i tamo odlučili završiti razgledavanje. Mislim da vam je jasno kako da iskoristite sljedeći slobodni sunčani dan. Molio bih jedino da upalite mozak dok idete kroz zoo i ne budete jedan od zabrinjavajuće puno imbecilnih posjetitelja koji dođu do životinja čije su nastambe u mraku i upale blic mobitela te ga upere direktno u npr. čovječju ribicu. Ako ste jedan od tih, slobodno isprobajte možete li dobiti krokodila u borbi, navijam za to. L.B.

Nutritionizam a la KSET

Kako jesti kada si ne znate organizirati život, a studirate, radite, volontirate i pokušavate održati nekakav društveni život? Neke dane se budim bez osjećaja gladi, ili sam u žurbi, pa popijem samo *guc* vode prije nego izletim kroz vrata. Druge dane, želudac kruli jer nisam jela ništa od jučer u 15 (ne izbjegavam, samo zaboravim). Tada mi je najdraži doručak kruh s „abc“ sirom i šunkom, ali ako iz nekog razloga nemam nečega od toga (što je često), kradem bratove chia i zobene sjemenke i miješam s bilo kojim voćem koje imam doma, medom, kakaom, malo cimeta, nekim orašastim plodovima ako sam te sreće da ih nađem u kuhinji i mlijekom, ako se nije pokvarilo, ili vodom ako je 😞. Zadnjih par mjeseci živim tako da si u dnevni plan zaboravim unijeti vrijeme za ručak, što nije dobro za osobu s niskim tlakom i željezom, pa tu odluku požalim jednom tjedno, kad me oko 18 počne boljeti glava. Dovoljno tekućine, kava i neke grickalice ili pecivo prije večere obično riješe takve situacije, ako ih pravovremeno uzmem. Kad sam savjesna prema svom tijelu, odem u menu, a rjeđe napravim si nešto doma. Najčešće je to neki oblik tjestenine/riže, nekog proteina i masti i kojeg god povrća imam u frižideru. Veliki favorit u zadnje vrijeme mi je *carbonara* jer sam se dočepala većeg bloka sira koji ne uspijevam potrošiti, nekakva skalamerija od *stir fry*-ja, i *gyoze* koje smrznem unaprijed i onda ih samo 5 minuta pržim na tavi i parim. Češće rješenje ako sam u blizini faksa je „SC brza“, gdje mi je

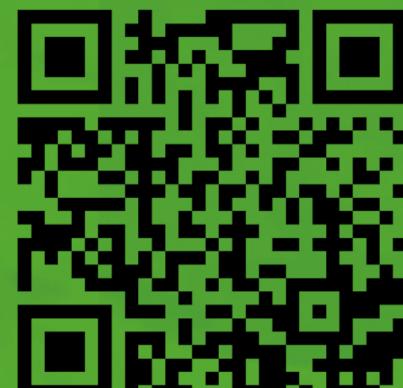
redovita narudžba mahune s krušnim mrvicama, pomfri, *cordon* i tartar. Pokušavam se odviknuti od *cordona* i naručivati grill piletinu, ali stres kad dođem pred tetu je nekad prevelik i vratim se starim navikama. Mrvicama prekrivenim, i u ulju prženim navikama. Ako sam doma, grickat ću što god nađem u kuhinji dok se ne odlučim uložiti vrijeme za večeru, ako je već nisam zaboravila. Prednost periodičkog izostanka obroka i apetita je veći budžet pa se, ako sam u finansijskoj prilici, volim počastiti namirnicama koje stvarno volim. Neke od njih su dobar kruh i različiti sirevi koje stavljam na *bruskete* - apsolutno najdraži večernji *finger food*, bilo da se rješava labos ili igraju društvene igre. Dok se u pećnici ili tosteru tostiraju šnite kruha (u idealnom slučaju premazane maslinovim uljem i češnjakom), u zdjeli radim mješavinu kockica rajčice i sira, obilno zalivenu maslinovim uljem te *popaprenu* i posoljenu s još malo origana ili mediteranske mješavine. *Gamechanger* ovdje je lovor koji se 10 minuta kupa u mješavini i daje nešto što ne znam opisati, ali sigurno se osjeti nedostatak. Mješavinu se može samo stavljati na tostirani kruh ili duže ostaviti u pećnici dok se sir ne otopi. Ako mi se ne prljaju ruke, savršena zamjena je klasičan studentski tost. Ako sam lijena ili umorna, uživat ću u bilo kojoj šunki, kobasicu ili pršutu i rastezljivom siru, ali moj favorit u zadnje vrijeme je dodatak kiselih krastavaca i pesto, humus i slična sranja koja se nikad ne pokvare u frižideru. Hrana je naše gorivo i bitno je razviti zdrav odnos s

vlastitim tijelom. Jako razočarana ponudom u menzama i cijenama u restoranima, trenutno si slažem kuharicu svojih omiljenih brzih i jednostavnih recepata da bih si osvijestila da priprema hrane ne mora dugo trajati ni puno koštati, a puno znači za mentalno i fizičko zdravlje. Ako se itko od čitatelja nalazi u sličnoj situaciji, javite se uredništvu i rado ću podijeliti dosadašnje favorite, ali i isprobati nove prijedloge. D.F.

Rješenje sudoku iz prošlog broja:

5	7	6	2	9	4	8	1	3
4	8	3	6	1	5	9	7	2
9	2	1	3	7	8	6	4	5
1	9	7	4	6	2	5	3	8
3	4	5	1	8	9	2	6	7
8	6	2	7	5	3	1	9	4
7	5	8	9	4	1	3	2	6
6	3	9	8	2	7	4	5	1
2	1	4	5	3	6	7	8	9

	3				4		8
					1	9	
		5					7
5	4		9			8	7
				6			9
9	2		7	3		1	4
	8	4			7	3	1
			8		3	7	
3			1				2

Cajka mjeseca

Pijandura mjeseca

Pijandura:

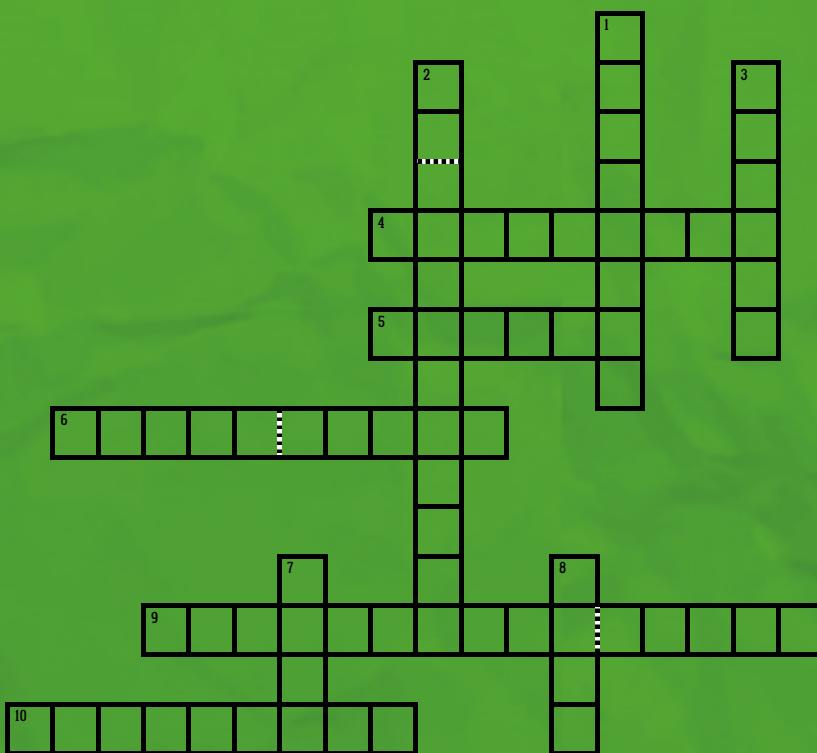
Dragi čitatelji!

Nakon stresnih ispitnih vremena, došlo je doba zasljenog zena kojeg savršeno utjelovljuje naša Pijandura mjeseca - Leonora Đemaili. Iako na prvu nježne naravi, iako i ugodno iznenadi svog slušatelja dobrom pričom i neočekivanim obratom. Rođena i odrasla u Zagrebu, kao svaka prava Zagrepčanka koja drži do kulture prvi se put opila u „Močvari“, pogadate, pelinom koji od onda nose posebno mjesto u njezinom srcu te im se često vraća. Trenutno studira na FER-u i osim što rastura programske jezike, tečno priča i albanski na kojem tvrdi da ima specifičan naglasak. Specifična je i u svom ukusu piva. Voli, kako kaže, *gej piva* poput Radlera i nije joj jasan snobizam *ispijača* drugih vrsta. Iako ne voli pivo, u zemlji poznatoj po tom zlatu u boci pamti dobro pijanstvo. Radnja se odvija u jednom bageru a iz maglovitog sjećanja ostale su samo zamašćena majica i uganuta noga. Na našu sreću, nogu joj se oporavila te se odlučila uključiti u KSET i penjati na planine umjesto na *švapske* bagere. Svoju sliku ovom prilikom odabrala je sama i tvrdi da bi ju čak i na tom grdom usponu motivirao jedino Jacques Houdet. Sami zaključite zašto. Općenito planinari zbog društva, a jedina zamjerka joj je hrana konzumirana u šumama. Ona naime preferira elegantnija rješenja i već je svladala sve zakonitosti sushia. Od ljepljivoće riže do savršenog omjera krem namaza i avokada, ova žena zna ih sve. Kada ne radi svoj ikonični sushi, Leonora se voli opuštati i bježati u neke druge stratosfere gdje uživa u 4D glazbi. Tu se krije i dobra priča s našom sljedećom Pijandurom mjeseca ali o tome više pitajte Leonoru. Za kraj, poručuje: Budete svoji, pijte pivo koje volite! Dobar odmor i do čitanja. G.G.V.

Priopćenje redakcije

U proteklim danim redakciji Gorskih lista prineseno je na pozornost postojanje još jedne tiskovine, tzv. Intersekcionala. Činjenica da navedeni tjednik izlazi samo u mjesecu prije godišnjeg međusekcijskog malonogometnog turnira Drmić kup nikako se ne može uzeti kao slučajnost. Ocrnjivanje Planinarske sekcije i njene reprezentacije, HNK Pelin St. Germain i odbacivanje najnižih novinarskih standarda neće nam slomiti moral. Ovo je zelena, a ne žuta, štampa.

Proljetna križaljka

Vodoravno:

4. Mjesto održavanja dvodnevног izleta ovogodišње Školice
5. Mjesto održavanja Moto susreta koji Planinarska sekcija redovno posjećuje
6. Neki iz KSET-a koji ne odu na STEM Games organiziraju ove igre
9. Natjecanje u orijentaciji posljednji put održano u lipnju 2020.
10. Alat za roštiljanje koji Planinarska sekcija neuspješno pokušava pribaviti

Okomito:

1. Rijeka po kojoj je Planinarska sekcija *raftingirala* 2022.
2. Ime reprezentacije Planinarske sekcije na Drmić kupu 2022.
3. Najviši vrh Republike Hrvatske, istoimen s planinom na kojoj se nalazi
7. Neslužbeno ime nove sekcije KSET-a koja će se baviti medijskom promocijom
8. Planinarski dom nedaleko kojeg se ozlijedio član Planinarske sekcije

Vic

Moj deda ima lavovsko srce i doživotnu zabranu ulaska u zoološki vrt.

Planinarska sekcija KSET-a

pijandure.kset

make love, not war